

HOSPODIN JE „ZA NÁS“

Piesne: 67, A20, 65, 350, A23

Kázňový text: R 8,31-38

Záver občianskeho roka 31.12.2020

Biblické texty: Ž 90,1-6.14-17

„Čo k tomu dodať? Ak je Boh za nás, kto je proti nám? Ako by nám ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, nedaroval s ním všetko? Kto bude žalovať na Božích vyvolených? Je to Boh, ktorý ospravedľňuje. Kto ich odsúdi? Je to Ježiš Kristus, ktorý zomrel, ba čo viac, bol vzkriesený z mŕtvych, je po Božej pravici a prihovára sa za nás. Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč? Ako je napísané: Pre teba nás usmrcujú deň čo deň, pokladajú nás za ovce na zabitie. Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval. Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.“

Čo dodať k roku 2020? Na nejaké zásadné činy už nie je veľa času. Žeby len skonštatovať? Bolo by dobré nájsť si čas a pomyselne prejsť rokom 2020. Roztriediť ho do niekoľkých oblastí – rodina, práca, osobnostný rozvoj, zdravie a pod. a vymenovať čo sa v nich udialo. Pre niekoho sa daný čas spája so smútkom – lebo stratil niekoho blízkeho. U niekoho iného sa spája s hnevom a pocitom nespravodlivosti – jeho úsilie bolo totiž prekazené. Niektorí prežívali radosť zo vstupu do manželstva, narodia dieťa či iného. Veru, stálo by to za to premýšľať. Zrejme by sme prišli na to, že sa udialo nielen niekoľko pamätných udalostí, ale aj mnohé ďalšie na ktoré sme v priebehu času zabudli. Možno by sa tým dal celému času aj rámec, ktorý by pomohol k lepšej budúcnosti minimálne nás samých.

Text, ktorý som čítal nám „nasadzuje“ optiku viery. Ak ju prehliadneme ochudobníme sa o mnohé. A to nechceme. Veď vo viere túžime rásť a napredovať. A tak otázka ktorú si kladie apoštol sa myslím hodí aj na konci roka. Myslím, že to podstatné je zhrnuté v slovách: „Keď Boh za nás, kto proti nám?“

Hospodin bol, je a aj bude za nás

Pred nejakým časom som sa rozprával s mladým mužom v mojom veku, ktorý mi po krátkom rozhovore povedal: „Ak by nás Pán Boh mal rád, tak by toto nedopustil (mysliac na pandémiu)“. Zrejme nie je jediný čo si myslí podobne. Ťažké životné situácie môžu navodiť otázku: „Je Pán Boh na mojej strane?“ Túto otázku si mohol klásť aj sám autor v kontexte mnohých ťažkých chvíľ, ktorými dovtedy vo viere prešiel. V Pavlovej otázke tušíme odpoveď. Pavol sa nevzdáva viery v Božie konanie a Božie zjavenie skrze Písmo, ktoré mu ukazujú cestu von. Tá cesta vedie skrze dôveru v ktorej sa spolieha na Boha, aj keď nie všetkému rozumie. Avšak tým centrálnym je osoba Pána Ježiša Krista v ktorom Pavol vidí to, že Boh je za nás – je na našej strane. Nestráca Ježiša pred očami.

„Ten, ktorý neušetril vlastného syna, ale vydal ho za všetkých“. Ten, kto je za vás na nás nešetrí. A Boh na pre nás nešetrí. Nešetrí svojou kreativitou, keď tvorí svet, no nešetrí na nás aj keď ide o našu spásu a záchranu, návrat k tomu čo sme pre hriech a zlo stratili a strácame. Dáva svojho syna, aby sme v Jeho príbehu pochopili že je za nás a prijali v ňom všetko potrebné pre to, aby sme mohli žiť život vo viere, láske a nádeji. Boh to vykonal v náš prospech a tento jeho charakter dávania sa nesie dejinami neustále. Takou optikou hľadíme na to čo je za nami – optikou Božieho dávania sa pre nás. Ver mi, uvidíš viac ako si videl doteraz. Čo to znamená, keď to rozmeníme na drobné?

Boh je za nás aj keď sme hriešny

Na konci roka môžeme prežívať smútok našim zlým konaním – hriechom ktorého sme sa dopustili. Premýšľajme o svojich vzťahoch – rodiča, deti, zbor, susedia, bratia a sestry vo viere? Neukazuj na tých druhých, že oni sú príčinou zlého, ale sám seba podrob skúmaniu. Kto by mohol žalovať na teba a pritom by mal pravdu? Žalovať v zmysle usvedčiť? Je tu jeden, ktorý to bude pred Bohom robiť vždy – ten zlý – žalobca diabol. Nenechá si príležitosť, aby tak nerobil. V tomto je precízny. Azda si jeho žalobu nebude Boh všímať? Keď som povedal, že Boh je za nás napriek našim hriechom, vôbec to neospravedľňuje naše konanie zla.

Žiaľ koniec roka nesie so sebou aj smútok nad tým čo sme neurobili a urobiť sme mali. Premárnené chvíle, príležitosti, ktoré navonok nemali nejaké extra dopady. Nejde to ale vrátiť späť. Nesieme za to nesieme plnú zodpovednosť. Skúmajme svojej životy. Podrobme ich analýze, prosme Boha, aby nám dal jasne vidieť zlo, ktoré sme vykonali, aj to ktoré pretrváva do týchto chvíľ, aj to ktorého následky budeme niešť v budúcnosti. Prosme Pána o odpustenie hriechu v podobe nevykonaného dobra. Vo viere potrebujeme vyznať Bohu svoje hriechy a veriť, že nám ich pre obeť Krista, nie pre naša zásluhy aj odpustí. A potrebujeme ich vyznať aj tým, voči ktorým sme sa previnili. Takto dáme priestor pre uzdravenie našich vzťahov.

Boh je za nás aj keď máme nedostatok

Čo všetko nám uplynulý rok chýbalo? Momenty nespokojnosti, hundrania, sťažovania sa, pokiaľ sa na ne rozpomenieme nám to môžu pripomenúť. Možno prideme na to, že v mnohých prípadoch to nebolo ani potrebné. No boli aj chvíle v ktorých sme cítili strach a obavy. Stratili sme niečo od čoho sa odvíjala podoba nášho dovtedajšieho života. Možno zamestnanie, strata blízkeho, či strata zdravia svojho, alebo blízkych. Niekedy nám chýbalo viac, inokedy menej. Vierou sa potrebujeme neustále vystavovať správe, že v Kristovi nám Boh daroval všetko. Viera v toto evanjelium nám nielen pomáha dať veciam tú správnu hodnotu, ale pomáha nám správne reagovať na straty, ktoré sme utížili. Pomáha nám sústrediť sa na to čo je podstatné. Straty nemusia byť len negatívne. Aj tomu potrebujeme veriť na základe slova, „že milujúcim Boha všetky veci slúžia na dobré“, ale aj vlastnej či skúsenosti iných. Vtedy sa otvárame opaku a to viere v ktorej Bohu ďakujeme aj v nedostatku. Nuž a to už vôbec nehovorím o dostatku, či nadbytku. Boh je za nás aj keď máme pocit, že nám niečo chýba.

Boh je za nás aj keď zažívame nepriateľstvo

Život s Kristom má aj odvrátenú stranu – nepochopenie a nepriateľstvo na zvesť a podobu života. Nepriateľstvo v našich končinách nevrcholí v podobe siahnutia na život. No Božia láska v nás, ktorá sa nerovná bezbrehej tolerancii všetkého, nás v Európskej kultúre stavia do pozície fundamentalistov, fanatikov, či homofóbov. Aj toto máme za aj pred sebou. Ved' koľko krát sme dlho premýšľali nad tým či a ako sa k danej veci, problému vyjadriť? Koľko krát sme stáli v pozícií, kedy sme svoj názor aj nevyjadrili. Tak sme boli aj priamo tými, ktorí voči iným prehlbovali aj keď nepriamo nepriateľstvo. Platí, že Boh je za nás aj keď zažívame nepriateľstvo. To čo spôsobuje nepriateľstvo sveta potrebuje v nás a medzi nami rásť. To Božie je zároveň účinnou zbraňou proti tomu čo je zlé. Nemôžeme a ani nechceme prestať robiť svet krajším láskou, ktorá má rozličnú podobu. Boh je za tých, ktorí zápasia o Božie hodnoty v tomto svete. On sa nás zastal aj zastane.

Hriech, nedostatok, nepriateľstvo? „Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval. Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.“ S ním všetko prekonávame. Všetko to stojí a padá na tom ktorý si nás zamiloval – samotnom Bohu. O to viac vtedy o čo viac je Boh našim Pánom. Predovšetkým je to jeho milosť a láska v ktorej nás predchádzal a bude predchádzať aj v roku ktorý je pred nami. Čo dodať k roku 2020? Nuž asi len pokánie a vďačnosť z Božej milosti v Ježišovi Kristovi.

br. farár

V JEŽIŠOVOM MENE

Piesne: 211, 70, 71, 225, A21

Kázňový text: L 4,16-21

Nový rok 1.1.2021

Biblické texty: R 10,-9-13 / L 2,21

„Prešiel do Nazareta, kde vyrastal a podľa svojho zvyku v sobotu vošiel do synagógy. Keď vstal, aby čítal, podali mu knihu proroka Izaiáša. Knihu rozvinul na tom mieste, kde bolo napísané: Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal zvestovať chudobným evanjelium a uzdravovať skrúšených srdcom. Poslal ma vyhlásiť zajatým prepustenie, slepým vrátiť zrak, utláčaných prepustiť a vyhlásiť milostivý rok Pána. Nato zvinul knihu, vrátil ju sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli naňho. On pokračoval: „Dnes sa splnilo Písmo, ktoré ste práve počuli.“

Teraz sme prežili obdobie, v ktorom majú zvyky veľmi významnú úlohu. I keď možno v obmedzenom režime a nie tak, ako by sme si predstavovali, alebo ako to bývalo po minulé roky. No venovali sme veľa času ich príprave, aby všetko bolo tak, ako sme na to zvyknutí. Čo dom a domácnosť, to iný zvyk. Kedy napríklad zdobíte vianočný stromček? A čo zvyknete variť na štedrovečernú večeru? Niekde varia kapustnicu, zemiakový šalát a rybie filé, samozrejme nechýbajú ani oblátky s medom. No inde jedia namiesto filé rezne, namiesto šalátu zemiaky a namiesto kapustnice zase fazuľovú polievku...

A takto môžem ďalej menovať mnohé ďalšie zvyky ako koledovanie, rozdávanie darčiekov atď. V týchto zvykoch sme vyrastali od malička, a tak akosi prirodzene v nich aj pokračujeme. Ich konanie nám pripomína, že sa blíži niečo dôležité a niečo jedinečné. Platí tu príslovie, že zvyk je železná košeľa. Je ťažké sa ho zbaviť, dokonca ho čo i len zmeniť. Je totiž našou súčasťou už od detstva. V dnešnom texte sa spomína, že Ježišovým zvykom bolo chodiť v sobotu do synagógy. Ježiš však nechodil do synagógy len zo zvyku, ale už ako 12-ročný vedel, že „*musí byť vo veciach svojho nebeského Otca.*“ Nešiel si tam len posediť a popremýšľať čo bude robiť poobede, ale čítal z Písma, ktoré aj vykladal a učil. Bol to pre Neho významný čas. Aj týmto nám preukazoval lásku svojho nebeského Otca, ktorý poslal svojho Syna na zem pre nás – hriešnych ľudí. **A Ježiš za svoju lásku očakáva lásku, nie zvyk.** Dobre vieme, že láska nie je len niečo automatické. Dlhoroční manželia by nám vedeli veľa rozprávať o tom, koľko úsilia treba na lásku.

A to je dôvodom, prečo by sme dnes mali prísť do kostola. Vieme, že dnes to nejde, ale možnosti máme a môžeme sledovať Služby Božie online. Aj takto môžeme preukazovať našu lásku k Bohu, tým, že ho budeme hľadať, akokoľvek to len pôjde. Že budeme hľadať spoločenstvo s Ním. A to vidíme aj na príklade Ježiša, ktorý sám vyhľadával spoločenstvo. Keď teda Ježiš prišiel do synagógy postavil sa a čítal starozmluvný citát z Iz 61, 1-2. *Duch Pánov nado mnou; lebo pomazal ma zvestovať chudobným evanjelium, uzdravovať skrúsených srdcom poslal ma hlásať zajatým prepustenie a slepým navrátenie zraku, utláčaným oslobodenie, a zvestovať vzácny rok Pánov.* Čo to však znamená, že bol pomazaný Duchom Svätým? V Starej zmluve bolo pomazanie ľudí alebo vecí znamením svätosti a oddelenosti do služby pre Boha. Vo svojej podstate však predstavovalo pomazanie Hospodinov čin. A termín „pomazaný“ sa používal v zmysle udelenia Božej priazne alebo uvedenia, ustanovenia do zvláštneho úradu či na špeciálne miesto v rámci Božích zámerov. On je ten, ktorý nám zabezpečil prepustenie z otroctva hriechu, ten, skrze ktorého sme schopný rozpoznať pravdu a lož, skrze ktorého poznávame svoju hriešnosť a len On je tým, v ktorom máme slobodu. Tak ako sa píše v Jn 14,6: *„Ja som cesta i pravda i život. Nik neprihádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa“.* Toto je dôvod prečo Ježiš prišiel.

Ale čo to pre nás znamená, bratia a sestry? Keď sme chorí, Boh nás uzdravuje, či na tele, či na duši. On nám otvára oči a ukazuje nám pravdu našej hriešnosti, ale aj pravdu v tom, že pri Ježišovi máme milosť. Prišiel na zem kvôli nám, kvôli mne aj tebe osobne. To je milosť, že to čo my zmeniť nemôžeme, On mení z lásky k nám. Práve v zmysle slova pomazaný bol Ježiš poverený, povolaný a určený k tomu aby priniesol milostivý rok – vzácny rok Pánov.

Keď Ježiš prečítal proroctvo, ukončil citát z Izaiáša v polovičke vety a oči všetkých v synagóge sa vtedy upierali na Neho, On opatrne zvinul zvitok, vrátil ho služobníkovi a sadol si. Dôležitosť toho, čo v tú chvíľu urobil, asi ani nejde doceniť, bol Mesiášom a s Jeho príchodom začal rok Pánov, milostivý rok. Pokračovanie tohto proroctva v Izaiášovi je, že nastúpil deň pomsty nášho Boha, Ježiš však nemal v úmysle vykonať Boží hnev nad týmito hriešnymi ľuďmi a ani nad nami. Teraz prišiel Ježiš, aby zahájil milostivý rok, plný Božej priazne, ktorého zmyslom bolo zvestovanie evanjelia – radostnej zvesti a poskytnutie cesty, ako uniknúť Božiemu hnevu, ktorý raz príde. Ježiš sa stal v tej chvíli centrom pozornosti. Je ale Ježiš centrom nášho života? Je vôbec súčasťou nášho života? Ako som už povedal *On je cesta i pravda i život.* Ak chceme zažiť rok milosti, ktorý nám samotný Ježiš prináša, musíme upriamiť svoj pohľad na Neho. V liste Filipským sa píše: *„Ale jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a snažím sa o to, čo je pred mnou; cieľ mám vždy pred očami a bežím za odmenou nebeského povolania v Kristovi Ježišovi.“* (Fil 3,13b-14) Takto upriamiť zrak na Ježiša potrebujeme aj my. No nie len na chvíľu, či len jeden deň, ale celý rok. Každý jeden deň, máme na Neho takto pozeráť, dať Ho do centra, do cieľa nášho života. Aby naša viera nebola len prázdny zvykom, ale zvykom spojeným s láskou, vytrvalosťou a vierou. Lebo len skrze Neho dokážeme zažiť rok milosti, pretože len On nás môže uzdraviť, On nás môže prepustiť, navrátiť nám zrak a oslobodiť nás z moci hriechu a len On nám ten milostivý rok prináša.

Posledný verš dnešného textu znie: *„Dnes sa naplnilo toto Písmo vo vašich ušiach.“* A presne v tomto verši spočíva život. Písmo neostalo nevypočuté, neostalo nevyplnené. A tak aj v našich ušiach, dnes, má byť toto slovo vypočuté a naplnené. V Novom roku nás volá k tomu, aby sme prijali tento milostivý rok, ktorý nám Pán ponúka. Aby sme počas tohto roku, upriamili svoj pohľad na Ježiša, a skrze Neho dosiahli cieľ, ku ktorému nás Boh volá. Aby sme prežili tento rok s Ježišom, v Jeho nasledovaní.

Filip Kriško

CEZ ŤAŽKOSTI KU RADOSTI

Nedeľa po Novom roku 3. 1. 2020

Piesne: 68, 69, 62, 53, A24

Biblické texty: Žid 3,1-6 / Mt 2,13-23

Kázňový text: 1Pt 4,12-19

„Milovaní, nebudte prekvapení ohňom skúšky medzi vami, ktorý na vás prišiel, ako keby sa vám prihodilo niečo neobyčajné, ale radujte sa, keď máte účasť na Kristových utrpeniach, aby ste sa s plesaním radovali, aj keď sa zjaví jeho sláva. Ak vás hanobia pre Kristovo meno, ste blahoslavení, pretože Duch slávy, Boží Duch, spočíva na vás. Len nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej, zločinec, či ako ten, čo sa mieša do všetkého. Ak však trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha za toto meno. Ved' už je čas, aby sa začal súd od Božieho domu. Ak sa však začne najprv od nás, aký bude koniec tých, čo sú neposlušní Božiemu evanjeliu? A ak sa spravodlivý ledva zachráni, kam sa podeje bezbožný a hriešnik? Preto aj tí, čo trpia podľa Božej vôle, nech konajú dobro a svoje duše nech odporúčajú vernému Stvoriteľovi.“

Ktosi veľmi významný raz povedal: Niet takého hriechu, ktorého semienko by nebolo v mojom srdci. Začiatok roka je príležitosťou posunúť svoj život tým lepším smerom. Predsavzatia, prania a kroky ku ktorým sme odhodlaní majú ten

pozitívny rozmer. A možno sa budeme na konci roka radovať z dobrého. A možno to bude mať aj iný koniec. Život je cesta a my dnes jasne vieme to, že rok ktorý je pred nami bude náročný. O to dôležitejšie je potrebné slovami žalmistu povedané: „so všemožnou bdelosťou chrániť si svoje srdce, lebo z neho pochádza život“. Máme sa s Božou pomocou chrániť pred tým, aby v srdciach nevyrástlo to semienko v strom s ovocím z ktorého stáru zuby nielen nám ale aj našim blízkym. Na konci roka nie sme len o rok starší ale aj iný ako sme boli na jeho začiatku. No a keďže nás čaká ťažký rok je potrebné sa na to pripraviť. Koniec koncov, aj keby to neznelo v našom okolí, ťažké chvíle skôr či neskôr život prinesie. A možno v nich práve prežívame. My v nich verím chceme stáť ako kresťania, teda ako dobrí správcovia Božej milosti. Pevne stáť nám pomáha Duch Boží, ktorý nám pripomína všetko čo potrebujeme na ceste vedieť, ale aj posilňuje vo viere. Ťažkosti vnímame vierou, ktorej základom je slovo Božie a nie ľudská emócia. Čo teda nám Pán pripomína skrze slová, ktoré sme počuli?

Nie je utrpenie ako utrpenie

To prvé je to, že nie je utrpenie ako utrpenie. Má nielen rozličnú podobu ale aj rozličnú príčinu. Choroba, smrť, bolesť je dôsledkom nielen ľudskej obmedzenosti, ale aj ľudského hriechu. Musíme s tým jednoducho rátať – že telo vypovedá svoju funkciu, aj to, že človek môže utrpieť bolesť zo strany druhého človeka. Pri tom všetkom môžeme prežívať pocit nespravodlivosti. Každý skôr či neskôr budeme na ňom mať účasť, ak ju na ňom momentálne aj nemáme. Keď nás pisateľ varuje, aby sme netrpeli nemyslí na vyššie spomínané utrpenie, ale to, aby sme netrpeli „ako vrahovia, zloději, zločinci či ako tí, ktorí sa miešajú do všetkého“. Takéto dôvody utrpenie nie sú pre nás prekvapujúce. Sú však zarážajúce, keď sa objavujú v živote kresťana. Konaj tak, aby utrpenie, ktoré do života príde nebolo dôsledkom tvojho osobného hriechu. Cena utrpenia nie je v samom utrpení, ale v tom pre čo trpíme. Na čom mi tak záleží, že som ochotný pre to aj trpieť? Ak máš zažívať utrpenie tak nech je to pre tvoju vieru v Ježiša Krista. Pre život vo viere, pre svedectvo viery, pre hodnoty ktorých nositeľom bol Ježiš. Keď to príde Písmo pomáha sa s tým dobre vysporiadať nasledovne.

Ťažkosti pre vieru sú potvrdením účasti na Kristovom diele

„Ak vás hanobia pre Kristovo meno, ste blahoslavení, pretože Duch slávy, Duch Boží spočíva na vás“. Hanobia pre Kristovo meno. Hanobia vás pre Kristovo meno? Možno zažívate nepriateľstvo v práci, v škole, možno zo strany členov vlastnej rodiny. Možno to má podobu narážky no hanobenie to nie je. Ak to myslíš s Bohom vážne a svoju vieru aplikuješ v živote je to len otázkou času to príde. Nehanbi sa, nezapri. Na pováženie však stojí ak nič podobné človek v živote nevníma a pritom hovorí, že dlhé roky verí v Boha. Ktosi raz povedal: Viera, ktorá nič človeka nestojí za nič nestojí. Ak však trpíš pre Ježiša vedz, že Duch Boží spočíva na tebe. Toto nie je výzva k tomu, aby sme sa bezhlavo vrhali do situácií, neprirodzene vzbudzovali dôvod k nepriateľstvu, vedome podnecovali iných ich nenávisť, ale je to k povzbudeniu pre chvíle, keď to budeme zažívať. A to povzbudenie v nás má spôsobiť radosť. Nevieť ako vy, no ja som si nedal predsavzatie, aby zdrojom mojej radosti bola účasť na Kristovom utrpení, to aby zdrojom radosti boli nielen dobré veci, ktoré prijímam vo viere, ale aj ťažké, ktoré prijímam v dôsledku viery.

Ťažkosti pre vieru sú priestorom Božej oslavy

Ťažkosti kvôli viere pochopiteľne vytvárajú priestor pre hanbu. Tento pocit nás môže brzdiť v presvedčení, ktorým v srdci žijeme. Niekedy pre to, aby sme sa hanbe vyhli mlčíme, nekonáme, nejdeme tam kam by sme mali, pridáme sa k väčšine ktoré koná proti láske. Aj to potrebujeme vyznať Bohu ako svoje zlyhanie a skrze toto vyznanie a milosť Božiu v odpustení sa posunúť v odvahe ďalej. Aj takto v sebe vytvárame priestor pre oslavu Boha. Vnímajme utrpenie ako ďalšiu možnosť v ktorej viac ukážeme na Ježiša. Oslava je zbraňou nielen proti hanbe, ale aj proti tomu, aby sme sa vnútorne zablokovali sebaľútosťou. Priestor k nej je vtedy, keď seba samého porúčame Pánovi.

Ťažkosti pre vieru ako priestor konať dobro

Skúška je súdom zároveň, kedy vyjde na svetlo pravda o tom čo je v človeku. Práve ťažkosti a trápenie sú chvíľou v ktorej sa ukáže to čo je v človeku a aj to na čom nám skutočne záleží. Utrpenie je príležitosťou ako ešte viac prehĺbiť svoju vieru a svedectvo. Ako? Konaním dobra. „Preto aj tí, čo trpia podľa Božej vôle, nech konajú dobro“. Petrove slová majú charakter výzvy a nie odporúčania. Nech konajú dobro. Konajme dobro! Ťažkosťami a utrpením prechádza každý človek. Pandémia nám to ukázala jasne, lebo sme na to zabudli. V nej sme sa ocitli veriaci aj neveriaci. To čo teraz trpíme nie je utrpenie pre Krista. No práve ona vyplavila na povrch mnohé čo nás prekvapilo a prekvapuje. Na jednej strane to dobré v podobe obetavosti, nasedenia a ochrany ľudského života. Na strane druhej to zlé a sebecké. Čo vyšlo na povrch o nás? Ak sa konanie nás kresťanov v čase všeobecného ohrozenia vírusom nespája s pokorou, rešpektom, úctou a to už v slovách, skutkoch, či komentároch a zdieľaných správach na

sociálnych sieťach, tak sa pýtam: Aká je pravdepodobnosť, že bude to isté chýbať, keď budeme trpieť pre vieru v Krista. Vnímajme bolesť a utrpenie ku konaniu dobrého.

Čo náš čaká v roku 2020 vie len Boh sám. V tom čo je pred nami, chráňme si svoje srdce, lebo z neho pramení život. Určite pred utrpením, ktorého pôvod by bol vo vedomom konaní hriechov. Ale nie pred utrpením, ktoré vyvstane z našej viery a nádeje, ktorá je v Kristovi. Lebo takto máme účasť na Kristovom utrpení, takto máme priestor k oslave Boha a konaniu dobrého. A to je v podstate cieľom, ktorý je pred nami. Alebo to cieľom nie je? *br. farár*